

MEDLEMSBLAD **FREM**

Boldklubben

NR. 5.

OKTOBER 1957

13. AARG.

Gennem krigens rædsler til Frem

Lad det være sagt med det samme. Det var ikke helt godt til at begynde med. Omstillingen fra fløjhalf var næsten for stor. Især når man har passeret de farlige 30 år. Men han slås som en løve. Hans trøje er altid drivende våd, når han forlader banen. Han har været »Frem« en strålende mand. Selv med denne stacato indledning er vist ingen i tvivl om hvem jeg hentyder til. Men manden er altså *George Lees*, 1. holdets centre half. Lees er en fighter af guds nåde. Det at kæmpe er hans fornemste adelsmærke. Det være sig ikke alene på banen. For Lees har i sit korte, unge liv set og oplevet mere, end det bliver de fleste beskåret i et langt. Så man får undskyld mig, såfremt der i det efterfølgende findes knapt så meget om fodbold. Men mennesket — eller

måske rettere sagt — skæbnen *George Lees* fascinerede mig mere i dette tilfælde. For det er nu en gang ikke almindeligt at være født bag Dovers hvide klipper og tilbringe sit øvrige liv i det blæsende Danmark. For nok er hans nye vogn engelsk, og rent statistisk er han stadig en af Hendes Majestæts loyale undersåtter. Og så er sandheden dog, at han er så dansk som nogen, lurmærket fra inderst til yderst.

I hans meget smukke hjem, som danner rammen om en sød kone og en pragtfuld dreng, sidder jeg så en aften for at sludre med ham. Vi er alene hjemme, og Lees viser sig som den fuldendte vært — laver selv kaffe — små glas på bordet — alt mens han dykker tilbage i minderne. Oplevelser falder og springer over hinanden, men for at bringe dem i nogenlunde kronologisk orden spørger jeg:

— Hvor fødtes du i England?

— Jeg er født i *Wellington* i landsdelen *Shropshire*, hvor min far var driftsleder for et mineselskab. Det er nu ikke fordi *Shropshire* er et minedistrikt, tværtimod er det udpræget landbrugsareal, men der ligger altså 2—3 rigtig gamle miner midt i det frodige land, og her voksede jeg altså op som den yngste af en søskendeflok på fire.

— Og altså godt forkælet?

— Ja, det kan ikke nægtes. Men sådan er det vel altid når man er den yngste.

— Hvorledes var skolegangen?

— Jeg kom i skole, da jeg var 5½ år. Ja, du behøver ikke at se forbavset ud, det er skam ikke noget særsyn at komme så tidligt i skole i England. Nogle begynder allerede deres skolegang i 4 års alderen. Du må jo regne med, at den engelske skoleordning er helt forskellig fra den danske. Engelske børn forlader også skolen tidligere. Og det er kun de aller flittigste og dygtigste der fortsætter på college. Men det undrer dig vel ikke, når du hører, at jeg forlod skolen da jeg var 14.

— Og fodbolden, hvornår trængte den ind i billedet?

— Jeg var på skolens udvalgte fodboldhold som henholdsvis venstre wing og venstre innerwing og klarede mig vist ret pænt. Nu har skolefodbold en helt anden betydning i England end

den har herhjemme. I England findes ikke hele dette store ungdomsarbejde, som vi med rette kan være stolte af. Derovre rekrutteres de største talenter udelukkende fra skolernes udvalgte fodboldhold. Enhver større klub i England, med respekt for sig selv, har nemlig en hær af talent-spejdere spredt ud over landet. For mit eget vedkommende blev forholdet det, at jeg efter skoleholdet kom på landsdelens udvalgte skolehold, som spillede i en turnering der hedder *Englisch Scool Shield*. Det var skam en meget stor ære at komme på dette hold. Blandt kammeraterne kan jeg bl. a. huske *Billy Wright*, som kom fra en skole i *Shifnal*, og som den gang spillede højre wing.

— Hvordan klarede I jer i denne turnering?

— Det var vist ikke videre strålende, jeg tror vi fik en 5.—6. plads, men helt skævt var det ikke gået mig, for en dag fik jeg bud om jeg kunne tænke mig at spille to prøvekampe for klubben i *Shifnal*. Jeg kan endnu huske den dag, de på motorcykel kom og hentede mig til den første kamp. Det var, som du vel kan tænke, et meget stort øjeblik for mig, jeg var jo kun sølle 16 år.

— Og så?

— Min beskedenhed forbyder mig faktisk at fortælle, at jeg fik tilbudt en kontrakt som professionel. Men det gjorde jeg altså. Og det var efter forholdene — mine 16 år stadig taget i betragtning — en helt pæn kontrakt man tilbød mig. Der var blot den kedelige klausul, at jeg skulle binde mig for en periode af to år, og det strandede det hele på. Jeg havde aldrig drømt om, at mine støvler skulle rådne op i *Shifnal*. Forstår du, det var det med ærgerrigheden. Jeg spillede så for andre klubber stadig uden at skrive kontrakt. Jeg tror at jeg opnåede at spille for 4 forskellige klubber i den periode. Og det er jo noget lettere derovre, hvor ingen strenge karantænebestemmelser lægger hindringer i vejen for een. Man skal blot være medlem af den pågældende klub i 30 dage.

— Og ærgerrigheden blev stadig ikke mættet?

— Nej, ikke i det omfang jeg havde ventet. Og pludselig var jeg blevet 18 år, og min indkaldelsesordre dumpede ind gennem brevsprækken. Krigen var nogle år forinden brudt ud, men stod så underligt fjernt for mig, idet vi hjemme, på trods af rationeringer, faktisk intet havde mærket til den. Men nu blev det den bitre virkelighed. Jeg blev sendt til en stor træningslejr, hvor samtlige indkaldte blev samlet og først efter en hård rekruttid blev vi delt op i specialafdelinger. Jeg blev »driver« i *Royal Horse Artilleri* — hvilket dog ikke skal forlede nogen til at tro, at jeg nogensinde så en hest. Grunden til at jeg fik dette job skal vel ses på baggrund af, at jeg nogle år forinden var kommet i lære som automobilmekaniker, og hæren pudsede så min uddannelse af. Jeg var nu parat til at drage aktivt i felten. Og jeg blev så indrulleret i en afdeling af *aen 8. armé* — *ørkenrotterne* — som efter svære slag i Italien var blevet sendt hjem til England for at få nyt mandskab og materiel. Nu var det

sådan, at inden man blev sendt til fronten blev vi samlet i nogle store afgangsljere. Og hver lejr havde sit bestemmelsessted. Vi vidste f. eks., at kom vi til *Watfordlejren*, så gik turen til Europa, og hvis vi kom til lejren ved *Southampton*, så gik turen til østen. Mit udgangspunkt blev altså *Watfordlejren*, og inden afrejsen fik vi alle bevilliget 8 dages orlov. Jeg tog selvfølgelig straks hjem til mine forældre for at sige farvel, men jeg var dårligt kommet tilbage fra denne orlov, før jeg modtog et telegram fra min mor om at komme tilbage straks, da min far var alvorligt syg. Jeg fik i hast den fornødne frihed og nåede lige at komme tilbage inden min far døde. Det var et meget hårdt slag for mig. Dels holdt jeg uendelig meget af min far, og dels følte jeg mig i forvejen ulykkelig over at skulle forlade England, det England, jeg måske aldrig skulle komme til at gense. Men det var jo noget, man skulle igennem. Og 5 dage efter D-dag blev jeg så landsat i Frankrig.

— Erindrer du noget fra overfarten?

— Om jeg gør. Vi blev sejlet over i nogle store kreaturbåde. Jeg kan endnu, ved tanken derom,

Fortsættes side 4.

EGON KNUDSEN

50 år

Onsdag den 16. oktober får vi voksne et nyt medlem blandt os, idet et af klubbens mest aktive og interesserede medlemmer *Egon Knudsen* bliver rund og passerer de 50.

Egon har spillet som dreng i *B 93* og som ung senior i *Randers »Freja«*; han kom til »FREM« først i trediverne og spillede på klubbens andet hold og fik en enkelt førsteholds kamp, men sin største indsats for sin klub har Egon gjort i ungdomsarbejdet gennem den sidste halve snes år, hvor han med liv og lyst har deltaget i arbejdet og været en fortræffelig instruktør for vore drenge.

Til Egon er vi aldrig gået forgæves, når en kammerat har været forhindret. Det være sig på skolen eller på »FREM«, han er altid manden, der uden kommentar tager et ekstra job.

Kære Egon, at fylde 50 er naturligvis slem, men det sker kun een gang. Vi ønsker dig hjertelig til lykke med dagen og ønsker, at du fortsat må bevare interessen for din klubs drenge. Husk det gælder om at holde sig i form, også efter de halvtreds.

Moss.

Aksel Rasmussen

Fredag d. 20. september døde massør Aksel Rasmussen pludseligt efter kun få dages sygeleje. Det kom som et chock for alle os her i klubben, der få dage forinden havde set ham ved sin gerning mellem spillerne, at denne livskraftige og stærke skikkelse ikke mere skulle færdes iblandt os.

Aksel Rasmussen begyndte sin gerning hos os d. 1. august 1928 som træner og massør. Klubben ville det år forsøge nye metoder i konditionstræningen og havde opmærksomheden rettet mod de metoder, som atletikken benyttede i sin træning, og man henvendte sig til Aksel Rasmussen, selv gammel idrætsmand og danmarksmester i mellemdistanceløb, for at formå ham til at lede konditionstræningen her hos os. Han accepterede straks, og i de følgende år op gennem 30'erne foregik al løbetræning under hans ledelse, og denne træning var en stærkt medvirkende årsag til klubbens fremtrædende position i de år. At vi samtidig fik en fremragende massør og en trofast idrætskammerat indenfor klubbens rammer var naturligvis kun et yderligere plus.

Aksel Rasmussen havde alle de gode menneskelige egenskaber, der gjorde ham så velegnet til at færdes i en klub, hvor så mange forskellige typer af spillere er samlet, og han var velldt af os alle. Ingen spiller gik forgæves til ham efter råd for deres forskellige skader, og hans faglige dygtighed i forbindelse med hans evner til at indgyde nervøse spillere tillid til, at deres små skader ikke var så alvorlige, har helbredt mange spillere på rekordtid. Når Aksel Rasmussen sagde, at de var i orden, så var de i orden.

Det er et smerteligt og stort tab, klubben har lidt ved Aksel Rasmussens alt for tidlige død. Hans plads hos os vil blive vanskelig at udfylde. Som en sportsredaktør sagde forleden, da han kom ind i omklædningslokalet efter en kamp i Idrætsparken, »Der mangler noget hos jer«. Og det er rigtigt, vi vil savne ham. Men mindet om denne dygtige mand og gode idrætskammerat vil leve meget længe i klubben.

V. S.

Edvin Hansen

Netop som bladet er ved at gå i trykken, indløb budskabet om et nyt og smerteligt tab blandt klubbens mere aktive medlemmer, idet Edvin Hansen, klubbens kritiske revisor, døde pludselig fredag den 11. oktober.

Edvin Hansen havde nok været sygemeldt i nogle dage, men ingen, heller ikke han selv, havde troet, at hans sygdom var særlig alvorlig. Derfor kom det pludselige dødsfald som et chock både for hans nærmeste og for os i Frem.

Edvin Hansen kom i Frem i 1913, 14 år gammel, og allerede i 1918, da han blev senior, fik han sin debut på 1. hold, hvor han ialt nåede at spille 79 kampe, hvilket vel ville svare til det dobbelte i dag. Edvin havde en god teknik og et godt skud, men måske en lille smule langsom. Hans bedste plads var innerwing, hvor han spillede en hel del kampe med Sophus Nielsen som centreforward, og tilskuerne vil fra den tid huske Sophus' gjaldende kalden på bolden: — Vi'ere E'vin . . .

Efter sin aktive periode havde Edvin sæde i bestyrelsen i et par perioder, bl. a. sad han et par år i »Stævnes«s forretningsudvalg som klubbens repræsentant. En anden periode trænede han drenge hos os, og som nævnt var han nu klubbens kritiske revisor, valgt af generalforsamlingen gennem mere end de sidste 10 år.

Edvin Hansen var endvidere en fremtrædende mand indenfor FOB, Frem's old boys, hvis formand han var en årrække. Han var fuldmægtig i Belysningsvæsenet, hvor han havde fejret sit 40 års jubilæum, men nåede ikke at blive 59 år. Han var et dejligt roligt menneske, vellidt af de fleste og var aldrig bange for at tilbyde sin assistance til et stykke arbejde. Sit arbejde som kritisk revisor gik han op i med stor interesse, og bestyrelsen var altid glad for hans saglige og velovervejede bemærkninger til regnskabet.

Vi er mange, som vil komme til at savne ham, gammel som medlem, men stadig ung af alder. Mindet om et trofast og veltjent medlem vil leve længe i Frem.

V. S.

FREM's Spilledragt

FÅS I KLUBBEN ELLER I

... og så har vi naturligvis de helt rigtige fodboldstøvler

Klubbens leverandør

C. 689 - C. 14.758

AMAGERTORV 11

fornemme den frygtelige stank, som der var i disse både. Selve sejlturen tog ca. 36 timer, fordi vi ikke kunne komme til ved den franske kyst. Til sammenligning kan jeg fortælle, at turen i dag tager 5—6 timer. Her kom vi for første gang ud for den ulidelige ventetid, som får ens nerver til at hænge i laser. En 6—7 km inde i Frankrig kom så vort første møde med tyskerne. Jeg var fører i en Shermann-tank, og det var min afdelings opgave at rydde vejene for de efterladte tyske enheder og bane vej for vort fodfolk.

— Sig mig ærligt, Lees, hvorledes reagerer man, når man står ansigt til ansigt med den håndgribelige virkelighed, i dette tilfælde fjenden?

— For mit eget vedkommende kan jeg sige, at når jeg var i selve kampen, da havde jeg kun én tanke. Ham eller mig. Det er slet ikke et spørgsmål om at være en helt. For det er man ikke. Men selve reaktionen kommer først, når vi var trukket ud af kamphandlingerne. Det var således, at havde man været i direkte kontakt med fjenden, skal vi sige i 24 timer, så blev vi trukket tilbage fra ildlinjen for at få en hvilepavse, som gerne strakte sig til det dobbelte, altså i dette tilfælde 48 timer. Da først kom reaktionen. En hel del græd, Sempelthen græd som små børn. Andre kastede sig blot i græsset og lod hånt om alle forsigtighedsregler. Og jeg skal love for, at vi burde være forsigtige, selv i vore hvilepavser. Tyskerne havde for vane at efterlade snigskytter på deres tilbagetog. Og gang på gang faldt vore kammerater for deres beskidte arbejde. Jeg husker således en gang, at vi hvilte i en lille landsbys udkant og sad og drak te af vore stålhjelme. Pludselig faldt der et skud, ingen vidste hvorfra, og vi mistede en af vore kammerater. Det kan måske lyde lidt hård, men vi reagerede faktisk ikke i første omgang. En ca. halv time senere faldt der et skud til og med samme resultat. Nu ville skæbnen, at en af vore kammerater i det samme, ved hjælp af den nedadgående sols stråler, fik øje på snigskyttens bøssepipe i landsbyens kirketårn. I afsindigt raseri rettede vi vore tanks mod kirken og skød den sønder og sammen. Enhver tanke om, at det var et helligt sted var som blæst bort. Bag efter fik vi fortalt, at det skulle have været en kvindelig snigskytte. Men om det er rigtigt fik vi aldrig opklaret. Det er trods alt tvivlsomt, for tyskerne havde nemlig for vane at klæde sig ud som kvinder for bedre at komme ind på livet af os.

— Blev du såret under krigen?

— Nej, jeg fik ikke en bullen finger. Men man

kan også få andre skader end de udvortes. I lang tid efter at krigen var holdt op var mine nerver i frygtelig uorden, hvilket gav sig udslag i, at jeg vågnede om natten badet i sved, så min kone gentagne gange måtte tilkalde læge. Nu er den tid forlængst forbi, selv om jeg nu og da kan have en lille snert af det.

— Mistede I mange?

— Alene i min tank blev to mand dræbt i Holland. Men nye folk stod bag linjerne og supplerede os op. Så jeg har ærlig talt ikke noget tal på de kammerater jeg mistede. Der var også det ved det, at man var bange for at slutte sig i et for fast venskab med nogen, idet man aldrig var klar over hvem der blev den næste. En kammerat vil jeg dog mindes så længe jeg lever, ikke alene fordi han var en pragtfuld fyr, men også fordi jeg kom til at overvære hans tragiske endeligt.

Hans navn var *Herbert Brown*. Han og jeg, og nogle stykker til, var i en vore hvilepavser gået en lille tur for at undersøge en bondegård, der var efterladt i huj og hast. Herbert og jeg gik lidt for os selv og kom blandt andet om ved gårdens svinestald, hvor der stod nogle store ædetrug. På afstand kunne vi godt se, at der lå en mærkelig genstand i en af dem. Drevet af nysgerrighed gik vi derhen, og Herbert tog den op. Det var en metaltingest med et håndtag på siden. Den var så djævelsk indrettet, at for at benytte håndtaget skulle man holde den ind mod kroppen. Netop ordet djævelsk er det rette i dette tilfælde. For Herbert gjorde det, og ud sprang en stålfjeder med modhager, som trængte sig langt ind i underlivet på ham. Jeg bar ham tilbage til lejren, men 6 timer efter udåndede han. I det hele taget var »Booby Trap« — dødsfælder — tyskernes store nummer. Så man et flot fotografiapparat, ur eller andet, som var efterladt, kunne man aldrig være sikker på, om hele huset sprang i luften, hvis man rørte ved det. For at vende tilbage til Herbert Brown. Så havde jeg den glæde ganske overraskende at finde hans grav, da jeg var med »Frem« i Tyskland i sommer. *Sven Petersen*, som var med på turen, var mig behjælpelig med at finde graven, som lå på den engelske kirkegård i *Soltau*. Jeg tog et billede af stedet, og jeg skal ikke nægte andet, end at jeg var grebet af situationen. Det kunne jo lige så godt have været mig der lå der.

— Var du uafbrudt i forreste kamplinje?

— Ja, vi fulgte tyskerne uafbrudt op gennem Europa indtil de kapitulerede. Vi lå den gang et stykke uden for *Bremen*. Aldrig skal jeg glemme

HEINRICH PEDERSEN

Griffenfeldtsgade

Telefon Nora 31 y - Nora 5731

smeder selv alle sine

Forlovelsesringe

derfor... den smukkeste Ring til den billigste Pris

denne dag. Den skulle jo fejres, men vi havde ikke noget at fejre den med. Altså jeg op i min 3-tonns lastbil og ind til Bremen for at finde noget at skåle med. Jeg havde forinden fået et praj om, at der skulle findes en fabrik der fremstillede vin. Forbavsende hurtigt fandt jeg den — utroligt som man kan have næse for sådan noget — fyldte vognen og tog tilbage til kammeraterne. Sandheden i ære skal det siges, at vinen smagte rædselsfuldt. Noget i retning af æbler, der mangler tre uger i at blive modne, men efterhånden som vi fik tyttet lidt ned bag trøjen, så smagte vi det ikke. Vor kaptajn deltog i de improviserede festligheder, og da vi skulle have en at holde fest med, ja, så blev det altså ham. Vi tog bukser og trøje af ham, under højlydte protester, og hængte det hele op på viserne af et kirketårn, og så lagde vi os ned og skød til måls efter det.

— Og efter freden nærmer vi os vel efterhånden til Danmark?

— Jeg kom ikke direkte til Danmark, idet min deling blev stationeret i byen Heide, men skæbningen ville, at jeg blev shauffør for nogle soldater, der skulle forrette vagttjeneste i Dagmarhus.

— Hvad kendte du til Danmark i forvejen?

— Skal du håne en af Imperiets sønner? Jeg vidste selvfølgelig der var noget, der hed København!

— Og ikke andet?

— Næ, jo, og så noget med, at det var et landbrugsland, og det fik jeg i hvert fald et håndgribeligt bevis for, idet vi soldater var ved at falde bagover ved synet af al den mælk, som var i forretningerne. Vi havde ikke set mælk i fem år. I *Padborg* tømte vi simpelthen en hel mælkeforretning. Hvilket var årsag til, at vi næsten alle blev dødssyge. Uvant som vor organisme var med den hvide vædske. Men for at gøre en meget lang historie kort, så kom jeg endelig til København, hvor jeg mødte den kvinde, som skulle blive min hustru. Og med mange forviklinger — jeg måtte først til England og hjemsendes — blev vi gift her i København i 1946.

Men nu begyndte først besværlighederne. Jeg gik ikke mindre en 14 måneder her i landet uden at kunne få arbejdstilladelse. Tilsidst gik min svigerfar op og slog i bordet og sagde, at såfremt jeg ikke kunne få arbejdstilladelse, så var der i hvert fald ikke nogen, der kunne forbyde ham at tage mig som sin lærling. Og derved blev det. Jeg kom i lære som trykker hos svigerfar og er nu faglært.

— Og hvornår meldte du dig så ind i »Frem«?

— Det var ligeledes min svigerfar, Svend Petersens, fortjeneste, han er fynbo. Rigtig fynbo, du forstår, med boghvedegrød og glimt i øjet. Han havde i sin ungdom været medstifter af B 1909. Og da han kom her til København kastede han hele sin medbragte fodbold-kærlighed på »Frem«, og da han hørte, at jeg også spillede, blev han ved med at gå og stikke til mig. Og så en dag stod jeg på »Frem«s bane som medlem af klubben. Og det har jeg aldrig fortrudt. Bedre kammeratskab kan man ikke finde i nogen anden klub.

»Frem«s betydning for min aklimatisering til dansker kan ikke vurderes højt nok.

— Til slut et ønske for fremtiden?

— Mit højeste ønske er, at der må blive fred her på jorden. Jeg har set og oplevet så meget, som jeg aldrig ønsker min dreng nogen sinde skal opleve. Blot vi små mennesker dog kunne råbe hinanden op i et fælles ønske om fred og tolerance. Jeg tror alle jordens folkeslag ønsker denne fred og tryghed. For det frygtelige ved krig er jo, at det er de store, der laver den, men det er vi små, der må udføre den.

John Bjørklund.

MILEPÆL TIL Knud Petersen

Det er en virkelig smuk tradition de gamle *Frem-kæmper* i FOB har. Når en af vore spillere har debuteret på A-landsholdet, bliver han inviteret til en FOB-aften i vor klubs lokaler. Han er aftenens hædersgæst og får overrakt et minde for livet. Det er da en milepæl for en fodboldspiller at komme på det fine landshold, og FOB skænker derfor de fremmere, der kommer på A-landsholdet en smuk milepæl i sølv og med inskriptioner.

Ved den sidste FOB-aften den 6. oktober var *Knud Petersen* inviteret med. Formanden *Poul Mertins* holdt en smuk tale for ham og ønskede ham tillykke med sin debut på landsholdet mod *Bulgarien*. Hvis Knud havde været forskånet for uheld, var det jo blevet til flere landskampe. Men skæbningen ville jo noget andet, og den smukke milepæl er vel et plaster på alle de sår, som han har erhvervet sig under divisionskampene. Knud var ihvertfald lykkelig for sin milepæl.

Vi minder om, at FOB-aftenerne fortsætter den første mandag i hver måned i vor klubs lokaler.

Udskiftninger i turneringskampe

... under debat!

Vi var mange, der i fjernsynet så sidste års engelske pokalfinale, og vi husker alle den fuldkomne meningsløse »nedslagning« af *Manchester Uniteds* målmand. Det skete efter kun fire minutters spil. Det var et stort handicap for vore gode venner fra Manchester, og det var vel direkte årsag til, at de ikke vandt The Cup. Når man overværer et sådant optrin på en fodbolddbane, hvor en spiller bliver gjort ukampdygtig ved råt modspil, ja, så dukker vel, som en naturlig ting, tanken op om udskiftning af den skadede spiller. Det er jo som i Manchesters tilfælde dette hold der bliver straffet hårdest — selv om de fik tilkendt et frispark. »Overfaldsmanden«s hold skete der intet. De var 11 spillere under hele kampen, mens Manchester måtte spille med kun 10 mand.

Selve spørgsmålet om udskiftning af spillere i alle kampe har for nylig været til benhandling i »The international Football Association Board«. Ved en undersøgelse har det vist sig, at flere lande har vedtaget udskiftning i turneringskampe og på denne baggrund har FIFA forespurgt sine 87 medlemslande om, hvordan de stillede sig til dette såre vigtige spørgsmål. Det viste sig, at 48 lande ønsker lovhjælp for udskiftning. 16 gik imod og 18 lande ønskede kun målmanden udskiftet. Der var forskellige ønsker om udskiftning. Nogle ville have en begrænsning til 1. halvleg. Andres ønske gik ud på en 5 min. periode, inden den nye spiller kom ind, og kun indtil der manglede et kvarter af kampen.

På grundlag af de forskellige ønsker fremsatte FIFA forslag til »The Board« om udskiftning af målmanden, men dette forslag blev ikke vedtaget. Nu kører man videre med »drømmen« om udskiftning i almindelige turneringskampe. Dette har stået på siden 1939, en gang må det vel lykkes at få det gennemført.

SEKRETÆRSKIFTE

Den 1. oktober fratrådte L. Svane efter eget ønske sin stilling som sekretær efter at have virket hos os, siden vi flyttede til Valby. Svane har udtrykkeligt forbudt os at skrive mere end 4 linier om dette skifte, så vi må nøjes med at meddele, at bestyrelsen selvfølgelig overfor Svane har udtrykt sin store anerkendelse af det vældige arbejde, som Svane i disse år har udrettet for klubben, og at dette blev gjort ved en lille intim frokost forleden. At der med takken fulgte en beskeden lille gave siger sig selv. Iøvrigt er de 4 linier nu så langt overskreden, at vi kun skal tilføje, at Svane fortsætter som bestyrelsens sekretær ved møderne, medens hans efterfølger på kontoret hedder Paul Bing.

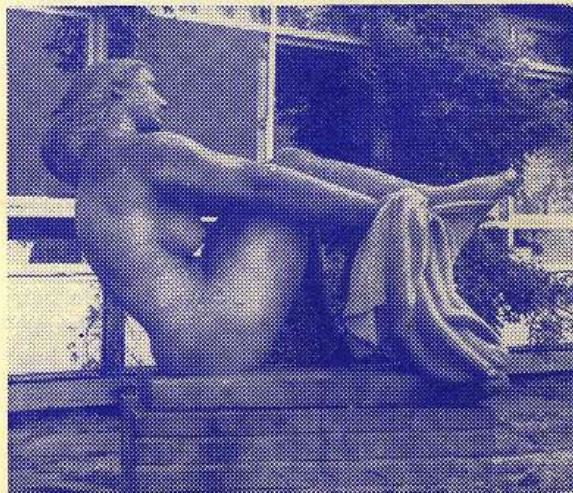
Ref.

Karina har mistet sin tå

Det er et meget smukt kunstværk, vi har stående uden for vor klubhus. Skænket i sin tid af *Carlsberg-fondet*. Vi har alle pligt til at værne om *Karina*, som pigen hedder. Alt for ofte ser man, at der spilles lige op til klubhuset, til stor fare for *Karina* og klubhusets vinduer. Nu viser det sig, at *Karina* har mistet sin storetå. Ingen vil påstå, at det skyldes fodboldspil. Den kan være faldet af i hård frostvejr. Men skån nu *Karina*, og mens vi nu er ved en omtale af den søde unge dame så lad være med at lægge tømte sodavandsflasker i hendes dyrebare skød. Hendes »far«, kunstneren Anker Hoffmann, ville græde blod, om han fik det at vide.

Lidt tanker om pressens ansvar!

Det var efter vor kamp mod *Vejle*, at jeg i *INFORMATION* faldt over følgende referat skrevet af bladets sportsmedarbejder *Finn Spanning*.

... Som mod *AB* var *Vejle* atter her selv ude om at måtte tage fra Idrætsparken uden en sejr, for *FREM*'s spil var der ærlig talt ikke megen topfodbold over. Til gengæld alt for meget urent og uregelmæssigt spil, som *Jarl Hansen* slet ikke formåede at holde nede. Et par af *Frem*'erne var i går langt over grænsen. Forhåbentlig er det ikke *Bent Ib Jørgensens* eksempel der har smittet ...

Jeg syntes der kunne være grund til at knytte et par kommentarer til ovennævnte. Det er muligt, at vi i kampen mod *Vejle* ikke spillede ret megen topfodbold, selv om jeg tvivler på, at *Spanning* får ret mange af de godt 18.000 tilskuere til at skrive under på denne påstand. Hans kolleger i den øvrige sportspresse var i hver fald af en ganske anden mening. Men det får være hvad det være vil. Skyggen fra *Minervas* fugl kan jo nogen gange virke hæmmende på en objektiv bedømmelse. Det er ligeledes muligt, at enkelte af vore spillere i samme kamp gik lovligt meget på med »fuld musik« selv om vi måske samtidig syntes, at ouverturen til denne »musik« blev spillet af en venstre back fra *Vejle*. Hvad vi derimod ikke uden videre kan godtage er, at *Bent Ib Jørgensens* navn bliver draget frem i dette tilfælde. Vi ude i *FREM* vil være de første til at sige, at vi ofte har ærgret os over, at »Solo« har ødelagt sit og holdets spil med kedelige narrestreger. Ligesom det vel også er en offentlig hemmelighed, at spilleudvalget over for »Solo« har været der med en løftet pegefing. Men det syntes mig lige så klart, han i efterårets kampe, ikke alene spillemæssigt, men også moralsk, har undergået en forvandling til det absolut bedre. Og herfor burde han hellere have et skulderklap og et par anerkendende ord end blive hængt ud i pressen. Så meget mere som der i kampen mod *Vejle* overhovedet intet var at bebrejde ham. Der blev i hele denne kamp — og her må den sæbeglatte og vanskelige bane tages i betragtning — kun dømt to frispark imod ham, hvoraf kun det ene havde en forsættelig karakter.

Det sker enkelte gange, at man ikke kan frigøre sig fra den tanke, at der i forholdet til »Solo« er tale om personlig forfølgelse.

Det være sig fra såvel presse som dommere.

Da min dåbsattest daterer sig fra omkring 1930, har jeg ingen naturlige forudsætninger for at bedømme, hvorledes *Finn Spanning*'s egen indsats, og især mentalitet, var som aktiv spiller. Men ældre spillere har fortalt mig, at det er skæbnens ironi, at det netop er ham, der taler om uregelmæssigt spil.

Det ville i hvert fald klæde *INFORMATION*'s sport, såfremt *Finn Spanning* var lidt mere positiv og i kontakt med sin gerning. Den journalistik, han i dette tilfælde har ført, er ikke alene for dårlig. Den er simpelthen uanstændig.

Bjørk.

Medlemsbladets redaktion: Redaktør *Bernhard Nielsen* (ansvarlig efter presseloven), Lyrskovgade 8, Eva 715.

Sekundafodbold

Så er vi i fuld gang med efterårsturneringen, og desværre ser det ikke ud til, at vor optimisme med hensyn til at få flere af holdene som turneringsvinder vil gå i opfyldelse. Idet nogle af de hold, vi havde regnet med, har sat for mange points til. Dog ligger det sådan, at vi med lidt held kan få 2 af vore sekundahold som vindere. Disse to hold er 2. b samt c-rækkeholdet eller »De Gamle« som de kaldes, men der skal held til. 2. b skal således vinde over rækkens nr. 1 *KFUM*. De er 3 points foran os, og så skal vi endda håbe på, at de sætter yderligere 1 point til, samtidig med at vi naturligvis skal vinde vore resterende kampe. For c-holdets vedkommende skal *KFUM*, som vandt over vore, tabe til en af de andre klubber, samtidig med, at vore ikke må miste flere points. Det kan lade sig gøre, men der skal som sagt held til.

Nedenstående følger en kort oversigt over de forskellige hold og resultaterne af de hidtil spillede kampe.

2 a:

<i>Frem a</i> — <i>Frem b</i>	4—0
— — <i>KFUM</i>	4—4
— — <i>AB</i>	2—1
— — <i>B 93</i>	3—0
— — <i>SIF</i>	6—3
— — <i>Brønshøj</i>	2—1
— — <i>B 1903</i>	3—2

... Som sædvanlig mødtes vore to 2. hold i den første kamp. A-holdet vandt med 4—0, men der var mere kamp om det, end cifrene viser, idet b-holdet havde hele spillet i den første halvdel. Men som det så ofte går, det ene hold har spillet, det andet laver målene. A-holdet scorede, så første halvleg endte 1—0, og det var meget heldigt. Straks i 2. halvleg fik b-holdet tilkendt et straffespark, men det blev desværre brændt, og på det efterfølgende angreb scorede a-holdet endnu en gang. Så i stedet for 1—1 blev det nu 2—0, og så var det sket, og a-holdet overtog spillet og fik yderligere 2 mål og spillede udmærket i resten af kampen. Navnlig var *Bent Jørgensen* en slem torn i øjnene for b-holdets angreb.

Dernæst mødte holdet *KFUM*, og her førte vi med både 2—0 og 4—2, men slutresultatet blev 4—4, hvilket jo var ærgerligt, navnlig at det var mod *KFUM*, som er vor værste rival i toppen. Mod *AB*, *B 93* og *Skovshoved* gik det meget smertefrit, men i de sidste par kampe mod henholdsvis *B 1903* og *Brønshøj* har spillet ikke været godt, selv om det blev til knebne sejre, men vi håber dog, at holdet slutter godt. Vi skulle gerne helt op i toppen med begge vore 2. hold.

<i>Frem b</i> — <i>Frem a</i>	0—4
— — <i>HIK</i>	3—1
— — <i>SIF</i>	1—0
— — <i>B 1903</i>	1—0
— — <i>Brønshøj</i>	5—0

B-holdet startede ikke særlig godt, idet holdet tabte til a-holdet med 4—0, men samtidig var spillet i de første kampe mod *HIK* og *Skovshoved* ikke godt. Derimod er holdet nu ved at finde melodien igen, hvilket de sidste resultater også viser. Navnlig i den sidste kamp på 1903's bane, hvor vi vand med 1—0 på en skrækkelig bane, der stod under vand, spillede vi godt. Såfremt vi ikke havde brændt et straffespark i 1. halvleg, havde vi vundet mere sikkert, men 1—0 er jo trods alt 2 points værd, og det er det der tæller. Holdets næste kamp mod *KFUM* kan give et fingerpeg,

om vi har mulighed for at vinde rækken, men KFUM skal besejres, ellers lykkes det ikke for os. Ser man nærmere på de to holds resultater hidtil i efteråret, vil man kunne se, at ingen fremmede klubber har kunnet besejre os, og det er et meget fint resultat.

M I:

Frem	—	KFUM	.....	3—9
—	—	VIF	.....	4—7
—	—	Fremad b	.....	6—3
—	—	Fremad a	.....	4—3
—	—	AB	.....	1—2
—	—	B 93	.....	2—2
—	—	KB a	.....	1—5

Mellemrækkeholdet har skuffet en hel del, idet dette hold ved efterårsturneringens start havde en reel chance for at vinde rækken, men en række nederlag har bragt os ned på jorden igen. Af holdets kampe skal fremhæves den mod Fremads a-hold, hvor vi vandt med 4—3. Det var en dejlig kamp at se på med masser af godt spil fra begge hold. Hvorfor spiller vi ikke sådan hver gang, så var der ikke mange hold i den række, der kunne slå os.

A I:

Frem	—	KB	.....	8—1
—	—	HIK	.....	0—6
—	—	B 1903	.....	4—4
—	—	B 93	.....	3—3
—	—	VIF	.....	4—3

A-rækkeholdet startede i den helt store stil med at feje KB ud af banen med 8—1, men det var desværre kun en stakket glæde, idet vore i den næste kamp fik omtrent samme konfekt mod HIK. Senere har de ikke tabt, og chansen for en fin placering er absolut til stede, selv om vi ikke kan vinde rækken.

B I:

Frem	—	Fremad	.....	3—6
—	—	KFUM	.....	10—3
—	—	SIF	.....	I.V.U.K.
—	—	Brønshøj	.....	3—3
—	—	VIF	.....	2—1

B-rækkeholdet har været en glædelig overraskelse, idet holdet kun har tabt 1 kamp. Nemlig den første til Fremad. Søndagen efter tog holdet ud på KFUM og vandt med ikke mindre end 10—3 og spillede i den store stil. Også mod Brønshøj spillede vore en god kamp, og selv om vi ikke vandt, havde vi stor ære af kampen, eftersom det var et meget stærkt Brønshøj-hold. Fortsætter dette gode spil, kommer holdet højt op i rækken, og det vil være en meget glædelig overraskelse.

C I:

Frem	—	Fremad A.	.....	5—0
—	—	AB	.....	6—6
—	—	KFUM	.....	1—2

Amagerbrogade 96 . Telf. Amager 5030

Største Pladelager paa Amager

Specialværksted for Eftersyn og Reparation af alle Musikinstrumenter.

»De Gamle« startede fint, men i den næste kamp mod AB var det lige ved at gå galt, for da der var gået 1 kvarter af kampen førte AB med 4—0, men vore fik kæmpet sig op, og kampen sluttede 6—6. Den indtil videre afgørende dyst mod KFUM tabte vi med 1—2, hvilket ikke var helt retfærdigt, idet vore i hele 2. halvleg havde ca. 90 pct. af spillet. Men vi kunne ikke score, trods det, at vi havde så farlige skytter som John Hansen og Erling Sørensen med. Nå, chancen er der trods alt endnu, men nu skal vi have andre klubber til at vinde over KFUM, såfremt det skal blive os, der skal vinde turneringen.

Stor ros skal holdet dog have, fordi vi i år vandt HIK's store old-boys-pokalturnering ved efter meget stærkt spil i finalen at slå Fremad med 5—1.

Fax.

BRIDGETURNERING

Tiden for den årlige bridgeturnering om klubbens mesterskab for par nærmer sig. Turneringen foregår som sædvanligt i klubbens lokaler og begynder

tirsdag den 26. november kl. 19,00 præ.

og fortsætter de følgende 7 tirsdage til samme tid undtagen d. 24. og 31. december.

Sideløbende med mesterskabet spilles også en handicapturnering, hvor alle har en chance for at vinde en smuk præmie. Handicappet sættes efter et par spilleaftener.

Turneringsindsuddet er det sædvanlige 10 kr. pr. deltager for hele turneringen, og anmeldelse må ske til kontoret (VA 1317 mellem kl. 13—17) senest d. 15. november. Turneringsledelsen forbeholder sig ret til at udskyde evt. overskydende makkerpar, og det bliver naturligvis de sidst anmeldte, så tag hellere telefonen i dag og anmeld Dem til disse hyggelige aftener.

Turneringsledelsen.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes